

Arrest

nr. 132 014 van 23 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 23 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het koninklijk besluit tot uitzetting van 5 mei 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat VAN EENOO D. en van advocaat B. HERMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 mei 2002 beslist de verwerende partij de verzoekende partij een verblijfsmachtiging toe te staan en werd de verzoekende partij gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur. Zij werd in het bezit gesteld van een BIVR.

Op 17 februari 2004 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot vestiging in, waarna zij op 2 augustus 2004 werd gevestigd.

Op 29 juni 2009 wordt de verzoekende partij door het Hof van Beroep te Gent veroordeeld wegens diefstal met braak.

Op 29 mei 2010 wordt de verzoekende partij veroordeeld door het Hof van Assisen te Oost-Vlaanderen tot een opsluiting van 25 jaar, op grond van opzettelijke doding en poging tot opzettelijke doding.

1.2. Op 5 mei 2014 wordt beslist een koninklijk besluit tot uitzetting te nemen. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

"(...) Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op de artikelen 20, 21 en 43, 2° gewijzigd bij de wet van 6 mei 2009;

Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Servië;

Overwegende dat betrokkene zich op 2 december 1996 vluchteling verklaarde en dat zijn aanvraag definitief onontvankelijk werd verklaard door een beslissing van 26 november 1997 van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, beslissing hem betekend per post;

Overwegende dat betrokkene op 15 december 1997 een verzoek tot machtiging van verblijf heeft ingediend in het kader van artikel 9,3 van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat betrokkene op 28 januari 2000 een aanvraag tot regularisatie heeft ingediend op basis van de wet van 22 december 1999, betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk;

Overwegende dat betrokkene op 3 mei 2002 werd gemachtigd tot onbeperkt verblijf;

Overwegende dat betrokkene op 17 februari 2004 een aanvraag tot vestiging indiende;

Overwegende dat hij op 2 augustus 2004 gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen;

Overwegende dat hij zich in de nacht van 21 op 22 januari 2006 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feil waarvoor hij op 29 juni 2009 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel voor 5 jaar voor de helft;

Overwegende dat hij zich op 17 augustus 2006 schuldig heeft gemaakt aan opzettelijk, met het oogmerk om te doden en met voorbedachten rade, gedood te hebben; aan poging om opzettelijk met het oogmerk om te doden, te doden, feiten waarvoor hij op 29 mei 2010 werd veroordeeld tot een definitief geworden straf van 25 jaar opsluiting;

Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde;

Overwegende dat de Commissie van Advies voor Vreemdelingen in haar advies van 2 december 2013 stelt dat "de (zware) feiten, waarvoor betrokkene werd veroordeeld, dateren van 2006; dat de laatste jaren hij een goed contact heeft met zijn zoon (22 jaar) en zijn dochter (18 jaar), die hem regelmatig komen opzoeken in de gevangenis; dat hij ook veel bezoek ontvangt van zijn moeder, zijn broer en vrienden; dat hij een (vaste) Belgische vriendin heeft, die in Blankenberge woont en bij wie hij na zijn vrijlating kan intrekken; dat ondanks de ernst van die feiten, de commissie van oordeel is dat, eens de betrokkene zijn straf heeft uitgezeten, de verwijdering uit het land geen bijkomende sanctie mag zijn, gelet op de sterke familiale banden en zijn integratie in België; dat betrokkene overigens goed Nederlands spreekt";

Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen die meent dat de uitzetting niet gerechtvaardigd is;

Overwegende dat betrokkene op 17 juli 1992 in Duitsland in het huwelijk is getreden met (...), geboren te Bele Vode op 7 januari 1971, van Belgische nationaliteit sinds 7 juli 2009 en dat ze hem niet in de gevangenis komt bezoeken;

Overwegende dat uit deze relatie op 22 september 1991 en op 25 mei 1995 twee kinderen werden geboren van Belgische nationaliteit sinds 7 juli 2009;

Overwegende dat beide kinderen meerderjarig zijn en dat ze hem in de gevangenis komen bezoeken;

Overwegende dat hij op 23 juli 2004 in Servië uit de echt is gescheiden van (...);

Overwegende dat betrokkene beweert een relatie te hebben met (...), geboren te Aalst op 22 augustus 1969, van Belgische nationaliteit, hij legt hiervan echter geen enkel bewijs voor en ze is enkel op 4 december 2013 op bezoek geweest in de gevangenis;

Overwegende dat zijn moeder, broer en vrienden op bezoek komen in de gevangenis;

Overwegende dat kan worden beschouwd dat hij in België sociale banden heeft ontwikkeld;

Overwegende dat betrokkene het grootste deel van zijn leven in Servië heeft doorgebracht;

Overwegende dat zijn familie op bezoek kan komen in Servië;

Overwegende dat een uitzettingsmaatregel geen bijkomende bestraffing is, maar een administratieve maatregel ter bescherming van de openbare orde;

Overwegende dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn gezin- en privéleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen;

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat de uitzetting van betrokkene hiertoe een gepaste maatregel vormt;

Overwegende de buitensporige gewelddadigheid en de afwezigheid van respect voor andermans leven waarvan betrokkene blijk heeft gegeven, mag er worden aangenomen dat betrokkene, door zijn persoonlijk gedrag, een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde;

Overwegende dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn familiale en persoonlijke belangen (en die van de zijnen) in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde;

Overwegende, bijgevolg, dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden;

Op de voordracht van Onze Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Hebben Wij besloten en besluiten Wij:

Artikel 1.- D. S., geboren te Novi Pazar op 14 september 1969, wordt uitgezet.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere toelating van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Artikel 2.- Dit besluit treedt in werking vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene.

Artikel 3.- Onze Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is belast met de uitvoering van dit besluit. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), en de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing in de eerste alinea verwijst naar de artikelen 20, 21, en 43, 2° van de vreemdelingenwet, gewijzigd bij de wet van 6 mei 2009. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij voorbijgaat aan het feit dat op 5 mei 2014, de dag dat het K.B. tot uitzetting werd genomen, de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de vreemdelingenwet in het Belgisch Staatsblad werd gepubliceerd. Deze wetswijziging, in het bijzonder dan de artikelen 15, 16, en 23 van deze wet, handelen over de in de bestreden beslissing genoemde artikelen 20, 21, en 43 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij verwijst naar stuk 4. Deze nieuwe wet is onder meer ondertekend door de Staatssecretaris, dus de verwerende partij. De verwerende partij kan zich dus niet verschuilen achter het argument dat zij niet op de hoogte was van de nakende wetswijziging. Deze nieuwe wet is recent op 15 mei 2014 in werking getreden, maar dat speelt geen rol. Immers is er geen enkele vorm van delegatie mogelijk voor het nemen van de bestreden beslissing. Alleen de koning kan dergelijk besluit ondertekenen, de uiteindelijke verantwoordelijkheid ligt aldus bij de staatssecretaris zelf. Aan artikel 20 van de vreemdelingenwet werden maar liefst drie nieuwe leden toegevoegd, waarvan lid 4 van belang is voor de verzoekende partij. Dit vierde lid bepaalt als volgt : *“Bij het nemen van een besluit tot uitzetting, wordt rekening gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd van de betrokkene, de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden, evenals met het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan”*. Uit de bestreden beslissing kan geenszins worden afgeleid dat de verwerende partij met dit nieuwe gewijzigde artikel 20 van de vreemdelingenwet rekening heeft gehouden. Er diende immers op het genomen K.B. tot uitzetting *“gewijzigd bij de wet van 19 maart 2014”* te staan. De verzoekende partij is dan ook van mening dat er een schending is van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

2.1.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verplichting op de beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.1.4. De bestreden beslissing werd genomen op 5 mei 2014. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij had moeten rekening houden met de wetswijziging van de vreemdelingenwet door de wet van 19 maart 2014, die in werking trad op 15 mei 2014. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij zelf toegeeft dat deze wet pas in werking trad op 15 mei 2014, terwijl de in casu bestreden beslissing getroffen werd op 5 mei 2014. Verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden waar zij stelt dat bij het nemen van de bestreden beslissing reeds toepassing had moeten gemaakt worden van het nieuwe artikel 20 van de vreemdelingenwet. Het loutere feit dat een wetswijziging in het vooruitzicht wordt geplaatst, impliceert geenszins dat in toepassing van de vigerende wetgeving geen koninklijk besluit tot uitzetting meer zou mogen getroffen worden, voorafgaand aan de inwerkingtreding van de gewijzigde regels.

Het opwerpen van bepalingen die op het moment van de bestreden beslissing nog niet in werking waren getreden, mist dan ook juridische grondslag.

Het eerste middel is dan ook, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 20 en 43, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij citeert artikel 20, tweede lid van de vreemdelingenwet en betoogt dat artikel 20, derde lid van de vreemdelingenwet stelt dat de terugwijzings- en uitzettingsbesluiten uitsluitend gegrond moeten zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling en niet op economische redenen mogen berusten. De verzoekende partij verwijst naar artikel 20, derde lid van de vreemdelingenwet en citeert deze bepaling. Uit deze bepaling blijkt volgens de verzoekende partij dat de verwerende partij op grond van artikel 20, tweede lid van de vreemdelingenwet gevolgen kan koppelen aan een strafrechtelijke veroordeling die maakt dat een vreemdeling geacht wordt de openbare orde of veiligheid van het land ernstig te hebben geschaad. De verzoekende partij meent dat het kennelijk onredelijk is dat de staatssecretaris uit het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij meent dat dit een zeer ernstige bedreiging is voor de openbare orde. Niet enkel de verzoekende partij zelf, maar ook de Commissie van Advies voor Vreemdelingen is deze mening toegedaan in haar advies van 2 december 2013. Hieruit blijkt dat deze adviesinstantie, eens betrokkene zijn straf heeft uitgezeten, gelet op de sterke familiale banden en zijn integratie in België, en het feit dat de verzoekende partij goed Nederlands spreekt, adviseerde om de uitzetting niet uit te spreken.

Bovendien meent de verzoekende partij dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 20 van de vreemdelingenwet geschonden heeft. Zij diende, overeenkomstig artikel 20, 4° van de vreemdelingenwet, rekening te houden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd van de verzoekende partij, de gevolgen van de uitzetting voor de verzoekende partij en haar familieleden, en het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan.

Hoewel de verzoekende partij al in 1996 het Belgisch grondgebied heeft betreden, werd de verzoekende partij pas op 3 mei 2002 gemachtigd tot onbeperkt verblijf. Op 2 augustus 2004 werd zij door de verwerende partij gemachtigd om zich in België te vestigen. De verzoekende partij is dus al 12 jaar op legale wijze in België.

Bovendien is de verzoekende partij 44 jaar oud.

Het definitief karakter van de maatregel, met name het opleggen van een verblijfsverbod voor een periode van 10 jaar, wordt pas uitgevoerd na de datum van invrijheidsstelling van de verzoekende partij. De datum voor voorlopige invrijheidsstelling is normaal gezien voorzien op 13 februari 2015. Het einde van de straf is voorzien op 7 februari 2032. Het gegeven dat de verzoekende partij in de toekomst in vrijheid kan worden gesteld neemt niet weg dat dit een hypothese is en pas in de toekomst duidelijk zal worden of de invrijheidsstelling aan de verzoekende partij wordt toegekend.

De meerderjarige kinderen van de verzoekende partij leven in België, evenals haar moeder en broer, haar Belgische vriendin, en haar vrienden en kennissen.

De verzoekende partij heeft al 18 jaar, waarvan 12 jaar legaal, sociale, taalkundige, culturele, en familiale banden in België. Uit de voorliggende feiten mag blijken dat de persoonlijke band tussen haar familieleden voldoende hecht is. Zowel haar moeder, broer, als meerderjarige kinderen gaan op regelmatige basis op bezoek bij de verzoekende partij in de gevangenis. Haar naaste familieleden wonen daarenboven allemaal in België. Er is geen andere band met haar land van oorsprong dan haar nationaliteit. Van de verzoekende partij kan niet verwacht worden dat, gelet op haar leeftijd, bij het volledig uitzitten van haar straf in België, wanneer zij 63 jaar zal zijn, het nodige aanpassingsvermogen zou hebben om haar leven verder in Servië verder te zetten. De verzoekende partij zal bij haar invrijheidsstelling volledig afhankelijk zijn van haar directe familieleden. De verwerende partij toont geenszins aan welke banden de verzoekende partij nog met Servië heeft. Zij stelt enkel dat de verzoekende partij het grootste deel van haar leven in Servië heeft doorgebracht en dat haar familie in Servië op bezoek kan komen.

De verzoekende partij meent dat het statuut van Unieburger overeenkomt met het statuut van gevestigde vreemdeling, waardoor artikel 43, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, waarnaar de bestreden beslissing expliciet verwijst, van toepassing is. Het eerste lid van artikel 43 werd weliswaar door de verwerende partij weggelaten, maar het gaat wel degelijk om dit eerste lid, gelet op de totaliteit van 4 (sinds de wetswijziging van 19 maart 2014 werd lid vier toegevoegd) leden in dit artikel van toepassing zijn.

De verzoekende partij is van mening dat de ernstige schending van de openbare orde een actueel karakter moet vertonen, zoniet is de uitzettingsmaatregel niet verantwoord. De verzoekende partij stelt zich de vraag wat het voortdurend gevaar voor de Belgische maatschappij mag zijn eens zij haar straf als 63-jarige heeft uitgezeten. De verwerende partij verliest uit het oog dat het K.B. tot uitzetting pas in

werking treedt bij de invrijheidsstelling van de verzoekende partij. Zoals reeds werd vermeld, weet de verzoekende partij niet wanneer deze invrijheidsstelling zal zijn. Bovendien dient de verwerende partij rekening te houden met de huidige opsluiting daar hij gedurende deze periode (8 jaar ondertussen) geen gevaar voor de maatschappij heeft uitgemaakt. Zij stelt zich bijkomend de vraag waarom dit K.B. er nu is gekomen (8 jaar na de feiten of 4 jaar na de veroordeling) en niet kort voor of vlak na haar vrijlating die nog niet eens vaststaat.

2.2.2. Artikel 20 van de vreemdelingenwet luidde op het moment van de bestreden beslissing als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en in artikel 21 kan de Minister de vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terugwijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd. In de gevallen waarbij krachtens een internationaal verdrag een dergelijke maatregel slechts mag genomen worden nadat de vreemdeling gehoord werd, mag de terugwijzing slechts bevolen worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. De Koning bepaalt de overige gevallen waarin de terugwijzing slechts bevolen mag worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen bij een in de Ministerraad overlegd besluit.

Onverminderd artikel 21, §§ 1 en 2, kan de in het Rijk gevestigde vreemdeling of de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet, wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad, door de Koning uitgezet worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Indien de maatregel gegrond is op de politieke activiteit van deze vreemdeling, moet over het uitzettingsbesluit in de Ministerraad beraadslaagd worden.

De terugwijzings- en de uitzettingsbesluiten moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling. Hem mag geen verwijt gemaakt worden van het gebruik dat hij overeenkomstig de wet gemaakt heeft van de vrijheid van meningsuiting of van deze van vreedzame vergadering of van vereniging.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de schending van artikel 20 van de vreemdelingenwet opwerpt zoals de bepaling luidt sinds de wetswijziging van 19 maart 2014, op 5 mei 2014 in het Belgisch Staatsblad verschenen, en op 15 mei 2014 in werking getreden. Deze bepaling luidt sinds deze wetswijziging als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en in artikel 21 kan de Minister de vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terugwijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd. In de gevallen waarbij krachtens een internationaal verdrag een dergelijke maatregel slechts mag genomen worden nadat de vreemdeling gehoord werd, mag de terugwijzing slechts bevolen worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. De Koning bepaalt de overige gevallen waarin de terugwijzing slechts bevolen mag worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen bij een in de Ministerraad overlegd besluit.

Onverminderd artikel 21, §§ 1 en 2, kan de in het Rijk gevestigde vreemdeling of de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet, wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad, door de Koning uitgezet worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Indien de maatregel gegrond is op de politieke activiteit van deze vreemdeling, moet over het uitzettingsbesluit in de Ministerraad beraadslaagd worden.

De terugwijzings- en de uitzettingsbesluiten moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling en mogen niet op economische redenen berusten. Hem mag geen verwijt gemaakt worden van het gebruik dat hij overeenkomstig de wet gemaakt heeft van de vrijheid van meningsuiting of van deze van vreedzame vergadering of van vereniging.

Bij het nemen van een besluit tot uitzetting wordt rekening gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd van de betrokkene, de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden evenals met het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan.

Wanneer de Koning een besluit tot uitzetting neemt voor een langdurig ingezetene wiens EU-verblijfsvergunning van langdurig ingezetene, de in artikel 17, § 5, eerste lid, bedoelde bijzondere vermelding inzake internationale bescherming bevat, wordt de bevoegde overheid van de in de vermelding aangewezen lidstaat verzocht te bevestigen of de betrokkene aldaar nog steeds internationale bescherming geniet. Indien de langdurig ingezetene er nog steeds internationale bescherming geniet, wordt hij verwijderd naar deze lidstaat.

In afwijking van het vijfde lid, en onder voorbehoud van de internationale verplichtingen die België binden, kan de langdurig ingezetene verwijderd worden naar een ander land dan het land dat hem de internationale bescherming toegekend heeft, als er ernstige redenen zijn om hem als een bedreiging

voor de veiligheid te beschouwen, of indien hij, ingevolge een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, een bedreiging vormt.”

2.2.3. Zoals uit de bespreking van het eerste middel is gebleken, diende de verwerende partij artikel 20 van de vreemdelingenwet toe te passen zoals het luidde voor de inwerkingtreding van de nieuwe bepaling van artikel 20 op 15 mei 2014. De bestreden beslissing dateert immers van 5 mei 2014. Voor zover het betoog van de verzoekende partij betrekking heeft op de bepaling van artikel 20 van de vreemdelingenwet van na de voornoemde wetswijziging, mist het middel juridische grondslag. De verzoekende partij kan aldus niet dienstig verwijzen naar artikel 20, vierde lid van de vreemdelingenwet aangezien dit nog niet in werking was getreden op het moment van de bestreden beslissing. Bovendien, en dit geheel ten overvloede, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat wel degelijk werd rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekende partij, waaronder haar verblijfsduur in België waarbij wordt vastgesteld dat zij het grootste deel van haar leven in Servië heeft doorgebracht, en haar familiale banden in België waarbij geoordeeld wordt dat haar familie haar kan bezoeken in Servië. Het argument van de verzoekende partij dat zij reeds 12 jaar op het Belgische grondgebied verblijft kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat zij, gelet op haar leeftijd, 44 jaar, het grootste deel van haar leven in Servië heeft doorgebracht. Het is geenszins kennelijk onredelijk – aan de hand van de vaststelling dat verzoekende partij het grootste deel van haar leven in Servië gewoond heeft – aan te nemen dat verzoekende partij nog banden heeft met Servië. Het blote betoog als zou zij geen banden meer hebben met het land van herkomst, kan geenszins overtuigen om de motivering dienaangaande te ontcrachten. Verder betwist de bestreden beslissing ook geenszins dat verzoekende partij sociale en familiale banden heeft met België doch motiveert zij omstandig waarom deze elementen de uitzetting niet kunnen verhinderen. Verzoekende partij voert verder zelf een uiterst hypothetisch betoog aangaande het einde van haar gevangenisstraf. De Raad ziet daarenboven niet in, en de verzoekende partij verduidelijkt dit evenmin, waarom, zelfs indien verzoekende partij pas op 63-jarige leeftijd zou vrijgelaten worden, zij problemen zou hebben om zich in het land van herkomst aan te passen. Evenmin toont zij aan dat zij volledig afhankelijk zal zijn van haar familieleden of nog, dat deze familieleden haar niet zouden kunnen steunen in het land van herkomst.

2.2.4. De verzoekende partij meent voorts dat het kennelijk onredelijk is dat de staatssecretaris uit het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij meent dat dit een zeer ernstige bedreiging is voor de openbare orde. Niet enkel de verzoekende partij zelf, maar ook de Commissie van Advies voor Vreemdelingen is deze mening toegedaan in haar advies van 2 december 2013. Hieruit blijkt dat deze adviesinstantie, eens betrokkene zijn straf heeft uitgezeten, gelet op de sterke familiale banden en zijn integratie in België, en het feit dat de verzoekende partij goed Nederlands spreekt, adviseerde om de uitzetting niet uit te spreken.

2.2.5. De Raad stelt vast dat conform artikel 20, tweede lid van de vreemdelingenwet het advies werd ingewonnen bij de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Dit advies is echter geen bindend advies. De bestreden beslissing vermeldt met betrekking tot dit advies het volgende:

“Overwegende dat de Commissie van Advies voor Vreemdelingen in haar advies van 2 december 2013 stelt dat “de (zware) feiten, waarvoor betrokkene werd veroordeeld, dateren van 2006; dat de laatste jaren hij een goed contact heeft met zijn zoon (22 jaar) en zijn dochter (18 jaar), die hem regelmatig komen opzoeken in de gevangenis; dat hij ook veel bezoek ontvangt van zijn moeder, zijn broer en vrienden; dat hij een (vaste) Belgische vriendin heeft, die in Blankenberge woont en bij wie hij na zijn vrijlating kan intrekken; dat ondanks de ernst van die feiten, de commissie van oordeel is dat, eens de betrokkene zijn straf heeft uitgezeten, de verwijdering uit het land geen bijkomende sanctie mag zijn, gelet op de sterke familiale banden en zijn integratie in België; dat betrokkene overigens goed Nederlands spreekt”;

De bestreden beslissing maakt evenwel ook melding van de redenen waarom van dit advies wordt afgeweken:

“Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen die meent dat de uitzetting niet gerechtvaardigd is; Overwegende dat betrokkene op 17 juli 1992 in Duitsland in het huwelijk is getreden met (...), geboren te Bele Vode op 7 januari 1971, van Belgische nationaliteit sinds 7 juli 2009 en dat ze hem niet in de gevangenis komt bezoeken; Overwegende dat uit deze relatie op 22 september 1991 en op 25 mei 1995 twee kinderen werden geboren van Belgische nationaliteit sinds 7 juli 2009; Overwegende dat beide kinderen meerderjarig zijn en dat ze hem in de gevangenis komen bezoeken; Overwegende dat hij op 23 juli 2004 in Servië uit de echt is gescheiden van (...); Overwegende dat

betrokkene beweert een relatie te hebben met (...), geboren te Aalst op 22 augustus 1969, van Belgische nationaliteit, hij legt hiervan echter geen enkel bewijs voor en ze is enkel op 4 december 2013 op bezoek geweest in de gevangenis; Overwegende dat zijn moeder, broer en vrienden op bezoek komen in de gevangenis; Overwegende dat kan worden beschouwd dat hij in België sociale banden heeft ontwikkeld; Overwegende dat betrokkene het grootste deel van zijn leven in Servië heeft doorgebracht; Overwegende dat zijn familie op bezoek kan komen in Servië; Overwegende dat een uitzettingsmaatregel geen bijkomende bestraffing is, maar een administratieve maatregel ter bescherming van de openbare orde; Overwegende dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn gezin- en privéleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens; Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen; Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat de uitzetting van betrokkene hiertoe een gepaste maatregel vormt; Overwegende de buitensporige gewelddadigheid en de afwezigheid van respect voor andermans leven waarvan betrokkene blijk heeft gegeven, mag er worden aangenomen dat betrokkene, door zijn persoonlijk gedrag, een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde; Overwegende dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn familiale en persoonlijke belangen (en die van de zijnen) in onderhevig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde; Overwegende, bijgevolg, dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden;”

Door in haar verzoekschrift louter te vermelden dat zij meent dat het kennelijk onredelijk is dat de staatssecretaris uit het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij afleidt dat dit een zeer ernstige bedreiging is voor de openbare orde, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is, zeker niet gezien de zeer uitgebreide motivering dienaangaande in de bestreden beslissing. Zoals uit voorgaand citaat uit de bestreden beslissing blijkt geeft zij immers een duidelijke motivering waarom het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen niet gevolgd werd. De verzoekende partij voert geen enkel concreet argument aan waarmee zij aannemelijk zou maken dat de voornoemde uitgebreide motivering kennelijk onredelijk zou zijn.

2.2.6. Artikel 43, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing eveneens werd genomen, luidt als volgt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

(...)

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;”

2.2.7. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een expliciet motief bevat met betrekking tot het feit dat de verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Dit motief luidt als volgt: *“Overwegende de buitensporige gewelddadigheid en de afwezigheid van respect voor andermans leven waarvan betrokkene blijk heeft gegeven, mag er worden aangenomen dat betrokkene, door zijn persoonlijk gedrag, een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde”*. De verzoekende partij brengt geen enkel argument in tegen voornoemd motief, waaruit blijkt dat de verwerende partij oordeelt dat het voortdurende gevaar voor de openbare orde blijkt uit *“de buitensporige gewelddadigheid en de afwezigheid van respect voor andermans leven waarvan betrokkene blijk heeft gegeven”*. De verzoekende partij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat deze beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn, zeker gezien het niet betwist is dat de verzoekende partij werd veroordeeld tot vijftientig jaar opsluiting, en gezien het feit dat het arrest van het Hof van Assisen te Gent, dat zich in het administratief dossier bevindt, op 20 september 2010 uitdrukkelijk oordeelde dat bij de strafmaat werd rekening gehouden met *“het feit dat de beschuldigde met pistoolschoten zijn slachtoffers op brutale wijze heeft afgemaakt, waarbij één slachtoffer dood achterbleef en een ander slachtoffer voor dood werd achtergelaten en deze het enkel bij toeval overleefde; het feit dat dergelijke doding en poging*

tot doden van medemensens als één van de zwaarste misdaden in onze samenleving ook in verhouding met de ernst ervan moet gestraft worden". Het theoretische betoog van verzoekende partij dat zij pas op 63-jarige leeftijd vrij zal komen, kan het motief dat zij door haar gedrag een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde, gelet op de buitensporige gewelddadigheid van haar misdaad en de afwezigheid van respect voor andermans leven geenszins doen wankelen. Waar verzoekende partij erop wijst dat zij sinds haar opsluiting geen strafbare feiten meer heeft gepleegd, nu acht jaar, wijst de Raad erop dat de opsluiting verzoekende partij verhindert strafbare feiten te plegen of althans de kans daartoe uitermate beperkt, zodat dit argument niet kan overtuigen om aan te nemen dat het kennelijk onredelijk is te oordelen dat zij door haar gedrag een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. Evenmin blijkt dat rekening zou gehouden moeten worden met het gedrag van de verzoekende partij tijdens het uitzitten van de straf. Haar bedenking waarom de bestreden beslissing pas op 5 mei 2014 werd getroffen, kan evenmin afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Immers maakt zij hiermee niet aannemelijk dat het bestuur dergelijke beslissing niet meer mocht of kon nemen. Zoals blijkt bevond verzoekende partij zich sinds de feiten in de gevangenis zodat het gevaar niet acuut was en niet verhindert dat alsnog toepassing wordt gemaakt van de artikelen 20 en 43 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij heeft de schending van de door haar aangevoerde bepalingen niet aannemelijk gemaakt.

2.2.8. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER